

Fővárosi Ítéltábla

13.Gf.40.458/2006/6.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Pásztor Pál ügyvéd (1024 Budapest, Filler u. 1. szám) által képviselt felperesnek a Palásthy és Társai Ügyvédi Iroda (1011 Budapest, Aranyhal u. 4. szám, ügyintéző: dr. Kárpáti Margit ügyvéd) által képviselt I. rendű, a személyesen eljáró II. rendű és a szintén személyesen eljáró III. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Nógrád Megyei Bíróság 2006. szeptember 19-én kelt P.20.507/2006/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 9. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 200.000 (Kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a lakóhelye szerint illetékes APEH regionális igazgatóságának külön felhívására a személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket fizesse meg az államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Nógrád Megyei Bíróság a 2006. szeptember 19-én kelt P.20.507/2006/7. számú ítéletével a felperes kereseti kérelmét elutasította és kötelezte a felperest az eljárással felmerült költségeknek a viselésére. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperesi jogelőd, mint ügyvéd, a perben nem álló Xy Kft. „fa” részére ügyvédi tevékenységet folytatott a 2001. szeptember 13-án kelt megbízási szerződés alapján. A Xy Kft. tagváltozására tekintettel a felperesi jogelőd által vitt perek megszűntek és a felperesi jogelőd valamint a megbízó képviselője, a végelszámoló között 2004. július 21-én az ügyvédi munkadíj elszámolása tekintetében megállapodás jött létre. E szerint a megbízási szerződés felmondása miatt 513.763.868 forint ügyértéket alapul véve 5 % díjazás illeti meg az eljáró ügyvédet. A felperesi jogelőd az igényét a végelszámolás alatt álló társaság végelszámolójának, majd később a felszámolójának is bejelentette. A felszámolási eljárásban a per során a felperesi jogelőd behajthatatlansági igazolást kapott a felszámolóbiztostól. A felperesi jogelőd a követelését a felperesre engedményezte.

A felperes az üzletrészüket 2004. július 5-én átruházó II. rendű és III. rendű alperesek, valamint az üzletrészeket megszerző I. rendű alperes ellen keresetet nyújtott be, amelyben a Ptk. 203. §-ára alapítottnak annak megállapítását kérte, hogy az üzletrész adásvételi szerződés vele szemben hatálytalan, továbbá a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXLIV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 56. § (3) - (4) bekezdésére, a 296. § (1) és (3) bekezdésére alapítottnak az I. rendű alperes mint uralkodó tag korlátlan és teljes felelősségének megállapítását kérte az ellenőrzött Xy Kft. tartozásaiért, így a felperesi jogelődnek a megállapodás alapján járó összeg megfizetéséért. A pertárgy értékét ennek megfelelően jelölte meg.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. A II. és III. rendű alperesek perköltségigényt nem terjesztettek elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása megállapította, hogy a Ptk. 203. § (1) bekezdésére alapítottnak az üzletrész-átruházási szerződés felperessel szembeni hatálytalanságának megállapítására nincs jogi lehetőség, mivel az I. rendű alperes mint vevő valamint a II. rendű és a III. rendű alperesek között 2004. július 5. napján megkötött üzletrész-adásvételi szerződés következtében az akkor már végelszámolás alatt álló Xy Kft. vagyonában változás nem állt be, fedezetelvonás e szerződéssel nem történt. A felperesi jogelőd a Xy Kft. végelszámolójával csak az üzletrész adásvételi szerződést követően, 2004. július 21-én állapodott meg az ügyvédi munkadíj összegéről, így az igénye a üzletrész-átruházási szerződéskötést követően keletkezett.

Az elsőfokú bíróság a Gt. 55. §-ára és az 56. § (1) - (4) bekezdéseire alapított igénnyel kapcsolatban azt állapította meg, hogy e jogszabályi rendelkezések a megszűnt gazdasági társaság tagjának felelősségére vonatkoznak. Figyelemmel arra, hogy a Xy Kft. felszámolása még nem fejeződött be, a felperes e rendelkezésekre hivatkozva igényt nem érvényesíthet az alperesekkel szemben.

Az elsőfokú bíróság a Gt. 296. § (1) bekezdésére alapított kereseti kérelemre vonatkozóan rögzítette, hogy az uralkodó tag felelősségének megállapításához négy feltétel fennállása szükséges: az ellenőrzött társaság tartósan hátrányos üzletpolitikát folytasson, ezt az uralkodó tag befolyása következtében tegye, ennek eredményeképpen a társaság ellen felszámolási eljárásra kerüljön sor, valamint az ellenőrzött társaság vagyona a hitelező kielégítésére emiatt ne nyújtson fedezetet. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy e négy feltétel együttes fennállása a jelen ügyben nem állapítható meg. Kétségtelen, hogy a felszámolás alatt álló Xy Kft. vagyona a hitelezők kielégítésére nem nyújt majd teljes egészében fedezetet, ugyanakkor az I. rendű alperes uralkodó tagi minőségének bekövetkezése és a felszámolás kezdő időpontja között rövid idő telt el, így nem állapítható meg, hogy a társaság által esetleg folytatott, tartósan hátrányos üzletpolitika az uralkodó tag befolyásának következménye lett volna. Az elsőfokú bíróság elvetette a felperesnek a per során a Gt. 173. §-ára alapított igényét is azzal, hogy a rendelkezés az egyszemélyes társaság saját üzletrésze megszerzésének tilalmát rögzíti.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen a keresetnek történő helytadást, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a Nógrád Megyei Bíróság helyett más bíróság kijelölésével az elsőfokú bíróság újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára való kötelezését kérte. Kifogásolta az I. rendű alperes javára megállapított perköltség összegét is. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság sem a jogalap, sem az összecszerűség kérdésében nem hozott megfelelő határozatot. Hangsúlyozta, hogy a kereseti követelését arra alapította, hogy az I. rendű alperes a ... Takarékszövetkezet útján a Xy Kft. szinte teljes vagyonát elvonta, a cég művelése alá tartozó földhaszonbérleteket megszerezte. Részletezte azokat a tényeket, amelyek álláspontja szerint az I. rendű alperes részéről ehhez a fedezetelvonáshoz vezettek és előadta, hogy a fentiek, illetve az I. rendű alperes ellen a Xy Kft. által folytatott perek megszüntetése eredményezett a Xy Kft. hitelezőivel szemben - így a felperessel szemben is - fedezetelvonást.

A felperes véleménye szerint a Gt. 55. §-ának és 56. §-ának rendelkezései nemcsak a megszűnt társaság kötelezettségeivel foglalkoznak, de ha az elsőfokon eljáró bíróság a felperes követelését időelőttinek találta, akkor a Pp. 152. § (2) bekezdése szerint az eljárást fel kellett volna függesztenie a felszámolási eljárás befejeződéséig.

A felperes a Gt. 296. § (1) bekezdésére alapított követelésével kapcsolatban utalt arra, hogy a követelését nemcsak ez a rendelkezés, hanem a Gt. 173. § (3) bekezdése is, és a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 63. §-ának rendelkezései is megalapozzák. Ezek együttesen biztosítják a jogot a hitelező részére, hogy még a felszámolási eljárás jogerős befejezése előtt fellépjen az uralkodó taggal szemben. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Gt. 296. §-ának rendelkezéseit, ugyanis az (1) bekezdés az ellenőrzött társaság üzletpolitikájáról, míg a (3) bekezdés az uralkodó tag hátrányos üzletpolitikájáról szól. Az uralkodó tag, a jelen ügyben az I. rendű alperes egyszemélyes tulajdonosa a Xy Kft. „fa.” cégnek, így a Gt. 173. § (3) bekezdése alapján is megállapítható a felelőssége. A felperes hangsúlyozta, hogy az I. rendű alperes által a Xy Kft. felszámolásának elrendelését megelőző időszakban folytatott tevékenység vezetett egyértelműen a fedezet elvonására. A felperes is utalt arra, hogy erre tekintettel a I. rendű alperessel szemben a Xy Kft. jelenlegi tulajdonosi köre lenne jogosult fellépni, ugyanakkor a Xy Kft. tulajdonosa maga az I. rendű alperes, amelynek ez nyilvánvalóan nem áll érdekében.

A felperes az I. rendű alperes javára megállapított ügyvédi munkadíj leszállítására vonatkozó kérelmét a fellebbezésben részletesen nem indokolta meg, a leszállítás mértékének összegszerűségét nem jelölte meg.

Végül a felperes a fellebbezésében kifogásolta, hogy a Xy Kft. felszámolását, a Xy Kft. tagjának, az ... Szövetkezet felszámolási ügyét és jelen pert ugyanaz a bírósági bírálta el, ami véleménye szerint összeférhetetlen.

Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte azzal, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és a jogszabályok helyesen értelmezésével jogszerű ítéletet hozott. Álláspontja szerint a felperes követelése a Xy Kft. „fa.” céggel szemben áll fenn, az I. rendű alperessel szemben csak a Gt. 296. §-a alapján lehet jogszerű a felperes követelése. Ebben a körben azonban az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt a tényt, hogy az I. rendű alperes az üzletrészek megszerzésének napja (2004. július 5.) és az ellenőrzött társaság felszámolása elrendelésének napja (2004. október 15.) között nem tanúsított olyan befolyást, amelynek eredményeképpen a Xy Kft. tartósan hátrányos üzletpolitikát folytatott volna, és amely oda vezetett volna, hogy az ellenőrzött társaság vagyona a felszámolási eljárásban a hitelező kielégítésére nem nyújt fedezetet. Az I. rendű alperes a javára megállapított ügyvédi munkadíjjal kapcsolatban előadta, hogy a megállapított munkadíj megfelel a jogszabályoknak és arányos a pertárgy értékével, emellett utalt arra, hogy a fellebbezés részletesen nem indokolta meg a munkadíj megállapításával kapcsolatos felperesi kifogásokat.

A II-III. rendű alperesek a fellebbezésre ellenkérelmet és észrevételt nem nyújtottak be.

A felperes az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmére észrevételt tett, amelyben tovább elemezte a keresetében és a fellebbezésében foglaltakat.

A fellebbezés megalapozatlan.

A peres eljárásban nem volt vitás az a tény, hogy a felperes jogelődjének a Xy Kft. „fa”-val szemben a 2004. július 21-én kötött megállapodás alapján az ügyvédi munkadíjának megfizetésére vonatkozó igénye van, amelyet nevezett jogerős

fizetési meghagyás útján is érvényesített, és később a felperesre engedményezett. A felperesi jogelőd a Xy Kft.-vel állt megbízási jogviszonyban és a Xy Kft. végelszámolójával kötötte meg az ügyvédi tevékenységét lezáró, az ügyvédi munkadíját megállapító szerződést. A Xy Kft. „fa.” létező cég, amellyel szemben - figyelemmel arra, hogy a felszámolását elrendelték - a felperesi jogelőd az igényét a felszámolási eljárás keretében érvényesíthette.

A felperes a jelen perben annak megállapítását kérte, hogy az alperesek között a Xy Kft. üzletrészeinek átruházására vonatkozó szerződés a felperesi jogelőddel szemben hatálytalan, mert az fedezetelvonó jellegű.

A Ptk. 203. § (1) bekezdése szerint, az a szerződés, amellyel harmadik személy igényének kielégítési alapját részben vagy egészben elvonták, e harmadik személy irányában hatálytalan, ha a másik fél rosszhiszemű volt, vagy reá nézve a szerződésből ingyenes előny származott.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperesi jogelőddel szemben az alperesek között létrejött üzletrész adásvételi szerződés nem minősül fedezetelvonó szerződésnek, mert azzal a Xy Kft. vagyona, amely a felperesi jogelődnek kielégítési alapul szolgál, nem csökkent. A felperes a fellebbezésében maga is azt adta elő, hogy nem közvetlenül ez a szerződés, hanem az I. rendű alperes ellen folyamatban lévő, a Xy Kft. igényeit érvényesítő perek megszüntetése, illetve a Xy Kft. felszámolásának elrendelését megelőzően az I. rendű alperesnek a ...Takarékszövetkezet útján folytatott tevékenysége vezetett ahhoz, hogy a Xy Kft. vagyona a hitelezői követelések kielégítésére már nem nyújtott fedezetet.

A Ptk. 203. § (1) bekezdésének alkalmazásával csak konkrét szerződést illetően lehet a kielégítési alap elvonását megállapítani. A felperes e konkrét szerződésként az üzletrész-átruházási szerződést jelölte meg. E szerződésnél azonban nem állapítható meg, hogy ez a felperes kielégítési alapját elvonta volna, mivel a felperesi jogelőd igénye az üzletrész-átruházási szerződés megkötése után

keletkezett. A felperes keresete tehát ebben a vonatkozásban megalapozatlan és helytállóan döntött úgy az elsőfokú bíróság, hogy erre tekintettel a keresetet el kell utasítani.

A felperes másodlagosan az I. rendű alperessel szemben a Gt. 56. §-a alapján kérte a marasztalást.

A Gt. 56. § (2) bekezdése szerint, ha a tag felelőssége a gazdasági társaságot terhelő kötelezettségeikért a társaság fennállása alatt korlátozott volt, a tag (részvényes) felelőssége a társaság megszűnésekor felosztott társasági vagyonból a tagnak (részvényesnek) jutó rész erejéig áll fenn a megszűnt társaságot terhelő kötelezettségeikért. A (3) bekezdés értelmében nem hivatkozhat korlátozott felelősségére az a tag, aki ezzel visszaélt. Így a korlátolt felelősségű társaság és a részvénytársaság azon tagjai, akik a társaság elkülönült jogi személyiségével és korlátolt felelősségével a hitelezők rovására visszaéltek, korlátlanul és egyetemlegesen felelnek a megszűnt társaság ki nem elégített kötelezettségeiért. A (4) bekezdés alapján különösen fennáll a tagok (3) bekezdés szerinti felelőssége, ha a társaság vagyonával sajátjukként rendelkeztek, illetve, ha a társasági vagyont saját vagy más személyek javára úgy csökkentették, hogy tudták, illetve kellő gondosság tanúsítása esetén tudniuk kellett volna, hogy ezáltal a társaság a kötelezettségeit harmadik személyek részére nem képes teljesíteni.

Az I. rendű alperes felelőssége az általa megvásárolt korlátolt felelősségű társaság tagjaként korlátozott, ugyanakkor az idézett jogszabályi rendelkezésekben foglalt többi feltétel a jelen ügyben nem valósult meg. Helytálló az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy e rendelkezéseket csak a megszűnt társaság tagjára lehet alkalmazni. Erre utal az a tény, hogy az 56. § „A gazdasági társaságok megszűnése” című VI. fejezetben került elhelyezésre. Másrészt erre utal az is, hogy az 56. § (2) bekezdése értelmében - főszabály szerint - a tag felelőssége a társaság megszűnésekor felosztott társasági vagyonból neki jutó rész erejéig áll fenn, és e korlátozott felelőssége fordul át korlátlan felelősséggé a megszűnt társaság ki nem

elégített kötelezettségeiért, ha a (3)-(4) bekezdésben foglalt feltételek bekövetkeznek. A tagnak jutó rész megállapíthatóságához a társaságnak meg kell szűnnie. A Xy Kft. felszámolása még folyamatban van, így e jogszabályra a felperes igényt nem alapíthat.

A felperes a fellebbezésében azt is állította, hogy kereseti kérelme a Gt. 296. § (1) és (3) bekezdése, a 173. § (3) bekezdése, valamint a Cstv. 63. §-a szerint is megalapozott, mivel ezek együttesen biztosítják a hitelező részére azt a jogot, hogy még a felszámolási eljárás jogerős befejezése előtt érvényesítse az igényét az uralkodó taggal szemben.

A Gt. 296. § (3) bekezdése már a felszámolási eljárás megkezdése előtt lehetőséget biztosít az ellenőrzött társaság tagjának (részvényesének), illetve a hitelezőnek arra, hogy pert indítson a közvetlen irányítást biztosító befolyással rendelkező uralkodó tag korlátlan és teljes felelőssége megállapításáért. A Gt. 296. § (1) bekezdése értelmében a hitelezőt illeti meg az a jog, hogy a felszámolási eljárás során benyújtott keresetével kérje a legalább többségi irányítást biztosító befolyással rendelkező uralkodó tag korlátlan és teljes felelősségének megállapítását az ellenőrzött társaság tartozásaiért, ha az ellenőrzött társaság tartósan hátrányos üzletpolitikát folytat és ennek következtében a felszámolása esetén a vagyona a hitelezők kielégítésére nem nyújt fedezetet.

Az I. rendű alperessel, mint uralkodó taggal szemben a Gt. 296. § (1) bekezdésében foglalt igényérvényesítési feltételek egy része megvalósult, azonban jogszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság ítélete, hogy az I. rendű alperes kötelezéséhez szükséges együttes feltételek közül nem mindegyik teljesült. A felelősség megállapításához fontos feltétel, hogy az uralkodó tag befolyása vezessen oda, hogy az ellenőrzött társaság ügyvezetése a cég számára tartósan hátrányos üzletpolitikát folytat. A Gt. 296. § (1) bekezdése alapján tehát tagi minőségben kell olyan befolyással rendelkeznie az uralkodó tagnak, amely ezt a tartósan hátrányos üzletpolitikát az ügyvezetésnél eléri. A jelen ügyben azonban

alappal állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a 2004. július 5-i üzletrész-szerzés időpontjához képest a cég felszámolásának elrendeléséig (2004. október 15.) az I. rendű alperes, mint uralkodó tag, az idő rövidségére tekintettel nem tudott olyan befolyást gyakorolni, aminek következtében az ellenőrzött társaság tartósan hátrányos üzletpolitikájának folytatása megállapítható lenne. A felperes részéről előadott, az I. rendű alperes által, a tagi minősége megszerzése előtt folytatott tevékenységek a Gt. 296. § (1) bekezdésében foglalt felelősség megállapításához nem vezethetnek.

Helyesen utal viszont a fellebbezés arra, hogy a Gt. 173. § (3) bekezdése alapján az egyszemélyes társaság tagjának felelősségére is alkalmazni kell a Gt. 296. § (1) és (3) bekezdésében foglalt felelősségi szabályokat. A jelen ügyben az I. rendű alperesnek, mint egyszemélyes társaság tagjának a felelőssége a Gt. 173. § (3) bekezdése alapján is megállapítható lenne, természetesen akkor, ha egyébként a Gt. 296. § (1) bekezdésében foglalt feltételek teljesültek volna.

A Cstv. 63. § (2) bekezdésének a keresetlevél benyújtásakor hatályos rendelkezése értelmében a többségi, illetve a közvetlen irányítást biztosító befolyással rendelkező vagy az egyedüli tag (részvényes) akkor köteles helytállni a felszámolás alatt álló adós ki nem elégített tartozásaiért, ha a hitelezőnek a Gt. 173. § (3) bekezdésére vagy a 296. § (1) bekezdésére alapított, a felszámolási eljárás alatt benyújtott keresetében foglaltak alapján a bíróság már megállapította az uralkodó tag korlátlan és teljes felelősségét a felszámolás alatt álló társaság tartozásaiért. Ebben az esetben a hitelező a ki nem elégített követelésének megfizetése érdekében közvetlenül a tag ellen fordulhat. A Cstv. 63. § (2) bekezdése a Gt. említett két rendelkezésére összefoglaló módon utal.

A hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján - a felperes fellebbezésével szemben - az I. rendű alperes mögöttes felelőssége, helytállási kötelezettsége a felperesnek a Xy Kft. „fa.”- val szemben fennálló követelését illetően nem állapítható meg.

Az I. rendű alperesnek megítélt ügyvédi munkadíj összegének megváltoztatására a Fővárosi Ítéltábla nem látott alapot, mert annak az elsőfokú bíróság által megállapított összege nem minősül eltúlzottnak a pertárgy értékét és az I. rendű alperes jogi képviselője által kifejtett munkát figyelembe véve. Az ügyben a felperes a keresete jogalapjaként több jogszabályhelyet is meghatározott, ezekre vonatkozóan az I. rendű alperes érdemi védekezést adott elő. A felperes közelebbről nem is határozta meg, hogy álláspontja szerint mi alapozná meg a perköltség összegének megváltoztatását.

A felperesnek az eljáró bíró, illetve az eljáró bíróság összeférhetetlenségére vonatkozóan előadott kérelmével a Fővárosi Ítéltábla érdemben nem foglalkozott, mivel a bíróság, illetve a bíró kizárására vonatkozóan a kérelmet - a Pp. 13-21. §-ában foglaltak szerint - az eljárás folyamatban léte alatt kell előterjeszteni. A felperes az elfogultsági kifogását csak az elsőfokú eljárás befejezését követően, a fellebbezésében terjesztette elő. Figyelemmel arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést érdemben elbírált, az ügy jogerősen befejeződött, nem volt szükség annak eldöntésére, hogy az ügyben a Nógrád Megyei Bíróság újabb eljárása kizárt lenne-e.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A II., III. rendű alperesek perköltségigényt nem jelentettek be, fellebbezési ellenkérelmet nem nyújtottak be, így a másodfokú eljárással perköltségük nem merült fel. Az I. rendű alperes érdemi fellebbezési ellenkérelmében kérte a másodfokú perköltségének megállapítását, ezért a Fővárosi Ítéltábla a felperest a Pp. 239. §-a értelmében alkalmazandó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes jogi képviselője másodfokú ügyvédi munkadíjának megfizetésére kötelezte azzal, hogy a megállapított összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza. A Fővárosi Ítéltábla a perköltség megállapítása során figyelemmel volt a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi

munka mértékére és a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése alapján az ügyvédi munkadíjat mérlegeléssel állapította meg.

A felperes személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint 900.000 forint összegű fellebbezési illetéket köteles az Itv. 59. § (1) bekezdése és 64. §-a értelmében, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 15. § (3) bekezdésében, a 2006. évi LXI. törvény 249. § (3) bekezdésében és a 273/2006. (XII. 23.) Korm. rendelet 2. § (3) bekezdésében foglaltak alapján az APEH regionális igazgatóságának felhívására megfizetni.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2007. február 5.

. Koday Zsuzsanna sk.

a tanács elnöke

Tamáné dr. Nagy Erzsébet sk.

sk.

előadó bíró

Dr. Molnár József

bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő